

Blog augustus 2016

Een aantal weken geleden heb ik Mariken, een bevriende moeder, gevraagd of zij en haar dochter Naomi zin zouden hebben om samen nieuw cursusmateriaal uit te komen proberen. De werkwijze was gericht op het jonge kind met ouder, die het creatieve proces aangaan. Vandaag was het zover.

Op een vroege zondagmorgen klinkt de blijde stem van een tweejarig meisje op mijn tuinpad. Met een iet wat schuwe blik en een hand die haar moeders been zoekt kijkt ze me aan. Goedemorgen Naomi, zeg ik blij. Ondertussen zoenen moeder en ik elkaar en lopen ze door naar de woonkamer. Naomi vertelt dat ze haar verfkleren aanheeft. Ze heeft er zin in!

Na een blik op de wolken in de lucht besluiten we buiten op het terras de verfpotten los te trekken en de vellen papier uit te rollen. Vandaag gaan we toveren met verf, vertel ik. Op een dienblad spuit ik rode verf in de ene en witte verf in de andere hoek. Gefascineerd kijkt Naomi naar de kleuren. Ik zie de honger in haar ogen groeien. Ze wil aan de slag. En dat doet ze! Even kijkt ze naar haar moeder, zonder kwasten met mijn handen, mag dat? Waarna ze zonder enige vrees of weerzin haar vingers laat verdwijnen in het rood. Heel ordelijk houdt ze het rood apart van het wit. Als ik haar laat zien wat er gebeurt als je rood door wit smeert, zuigt ze de informatie op als een spons water. 'De burens gaan samen spelen, ze worden vriendjes' leg ik uit. Dat gaat ze ook uitproberen.

Ondertussen raken de lange vellen papier vol met voetstapjes en vingers. Nu ze lekker aan de slag is en zich vrij genoeg voelt, schakel ik door naar fase 2. Kleiner en dikker papier. Er wordt gespetterd en gestapt, gemengd en geglibberd. De tafel komt steeds voller te liggen met werkstukken. Langzamerhand merk ik dat ze toe is aan een nieuwe prikkel: een nieuwe kleur. 's Morgens tijdens het voorbereiden had ik geel meegenomen, maar Naomi weet wat ze wil. Ze wil blauw. Wat resulteert in prachtige wolkerige droomwerelden en duidelijke grenzen tussen rood en blauw. Er is zoveel te vertellen over haar persoon door de manier waarop ze bezig is. Wat heerlijk om haar zo bezig te zien. Al vervend ontdekt ze een nieuw stukje wereld.

Ook tijdens deze activiteit merkte ik hoe belangrijk het is om de ruimte te hebben om te doen met je hele lijf. Je handen, je voeten. Dat het veilig is als dat zintuigelijke doen een kader krijgt om te kijken 'wat er gebeurt als...'. Daarmee krijgt het handelen van die persoon een verbinding met wie diegene is. Ik kan de juiste woorden er nog niet voor vinden, maar dat dit gebeurt zonder oordeel maakt iets los in iemand waardoor er een andere manier van bewegen ontstaat. Een nieuwe manier van maken, die directer is dan wanneer ik iemand de opdracht geef om een product te maken, dat bestaat uit een bouw pakketje.

Zou hier een voorwaarde liggen voor out-of-the-box denken, dat onderdeel is van het begrip creativiteit?